Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 952 van 13 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. ELGAZI**
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 1 september 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. ELGAZI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij betreedt als minderjarige het Belgisch grondgebied samen met haar moeder. De moeder van verzoekende partij dient tweemaal een verzoek om internationale bescherming in waarna het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) uiteindelijk op 20 maart 2025 een negatieve beslissing neemt.

1.2 Op 31 oktober 2025 wordt ten aanzien van de moeder van verzoekende partij en verzoekende partij besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Tegen deze beslissing wordt geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3 Op 31 augustus 2026 wordt verzoekende partij staande gehouden door de diensten van Politie Zuid. Zij wordt immers verbonden aan feiten die gekwalificeerd worden als slagen en verwondingen waarvoor een proces-verbaal werd opgesteld.

1.4 Op dezelfde dag wordt zij gehoord door de politiediensten en wordt er onder meer een administratief verslag inzake haar illegale verblijf opgesteld.

1.5 Er wordt ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"*Koninkrijk België*

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken
Dienst Vreemdelingenzaken
Ref.: (…)
Ref TARAP : (…)
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING
Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Zuid op 31.08.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer die verklaart te heten(1):
naam: S. R. voornaam: F. E. geboortedatum: (…)2008 geboorteplaats: Cucuta nationaliteit: Colombia
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.
Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Zuid op 31.08.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen
Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart dat zijn moeder in België verblijft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn moeder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van haar gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Bovendien het feit dat de moeder van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.
Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
 Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

 Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde
Er bestaat een risico op onderduiken:
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.
Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Zuid op 31.08.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen
Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Terugleiding naar de grens
REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:
Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen:
Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:
Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.
Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.
Betrokkene verklaart in België naar school te gaan en te vrezen voor zijn veiligheid in Colombia
We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Colombia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.
Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.
Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.
Vasthouding
REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:
Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:
Er bestaat een risico op onderduiken:
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.
Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Zuid op 31.08.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen
Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:
3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde
Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Zuid op 31.08.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen
Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.
Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Brussel Zuid
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis de betrokkene, S. R., F. E., op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127bis
Naam en hoedanigheid, datum en handtekening van de overheid:
gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie (3) Brussel, 01.09.2026".

1.6 Tevens wordt besloten tot een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) ten aanzien van verzoekende partij.

1.7 Vervolgens wordt zij overgebracht naar het gesloten centrum 127*bis* te Steenokkerzeel.

1.8 Op 7 september 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie dat blijkens de hoofding een "*schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid*" beoogt.

2. Betreffende de urgente procedure

2.1 Verzoekende partij verblijft op heden in het gesloten centrum 127*bis* alwaar zij wordt vastgehouden.

2.2 Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch wordt geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep. In de mate het verzoekschrift in de hoofding vermeldt dat het een vordering tot schorsing omvat, merkt de Raad op dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de op heden geldende RvV-wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van het vermoeden van onschuld en de rechten van verdediging.

Dit middel zet zij als volgt uiteen:

"*2. Aangaande de gegrondheid van het beroep*
2.1. Eerste en enig middel

(…)

a. Theoretische beschouwingen
Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid haar beslissingen in rechte en in feite afdoende te motiveren. De motivering moet duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn, zodat de betrokkene kan nagaan waarom de beslissing werd genomen en de Raad zijn wettigheidstoezicht kan uitoefenen.
De materiële motiveringsplicht vereist dat de motieven feitelijk juist en draagkrachtig zijn. De Raad onderzoekt of de overheid is uitgegaan van de juiste feiten, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen.
Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verwerende partij om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een volledige en correcte feitenvinding. Dit vereist een individueel onderzoek van alle relevante elementen van het dossier, in het bijzonder wanneer de maatregel leidt tot verwijdering en vrijheidsberoving.
Artikel 74/13 Vreemdelingenwet verplicht verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze bepaling veronderstelt een werkelijke belangenafweging, zeker wanneer de betrokkene zeer jong is en als minderjarige naar België is gekomen.
Artikel 8 EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven. Onder het privéleven vallen ook de sociale banden, schoolloopbaan, integratie, persoonlijke ontwikkeling en identiteit die iemand in een lidstaat heeft opgebouwd. Bij jonge meerderjarigen die als minderjarige naar het gastland zijn gekomen, moet de overheid bijzonder zorgvuldig nagaan of een verwijdering proportioneel is.
Wanneer verwerende partij zich beroept op openbare orde, moet zij aantonen dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Een loutere verdenking of een lopend onderzoek kan niet automatisch gelijkgesteld worden met een dergelijke bedreiging. Het vermoeden van onschuld verzet zich ertegen dat uit niet-bewezen feiten zonder meer verregaande verblijfsrechtelijke conclusies worden getrokken.
b. Concrete toepassing
8.-

De bestreden beslissing is uitermate gebrekkig gemotiveerd. Verwerende partij verwijst naar het ontbreken van geldige documenten en naar vermeende feiten van slagen en verwondingen, maar laat na een concreet, individueel en actueel onderzoek te verrichten naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

9.-

De beslissing vermeldt dat verzoeker verklaarde naar school te willen gaan in België en te vrezen voor zijn veiligheid in Colombia. Deze elementen worden vervolgens nagenoeg terzijde geschoven met algemene overwegingen over artikel 3 EVRM. Er wordt niet onderzocht waarom een jongere die als minderjarige naar België kwam en thans amper meerderjarig is, zijn school- en privéleven in België zou moeten stopzetten.

10.-

Het feit dat verzoeker als minderjarige naar België is gekomen, is een fundamenteel gegeven. Een persoon die op minderjarige leeftijd naar België komt, ontwikkelt zijn identiteit, sociale relaties, taalvaardigheid, schoolse trajecten en toekomstperspectieven in België. De bestreden beslissing bevat hierover geen enkele concrete beoordeling. Zij behandelt verzoeker alsof hij een willekeurige meerderjarige derdelander is zonder bijzondere verankering of kwetsbaarheid.

11.-

Deze lacune is des te ernstiger omdat verzoeker geboren is op 03.04.2008 en op de datum van de beslissing slechts achttien jaar oud was. Zijn jeugdige leeftijd, zijn komst als minderjarige en zijn afhankelijkheid van de Belgische omgeving hadden uitdrukkelijk moeten worden betrokken in de belangenafweging. Het ontbreken van deze analyse maakt de beslissing onzorgvuldig en disproportioneel.

12.-

Verwerende partij stelt dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Zij baseert zich daarbij op een administratief verslag en op een verdenking wegens slagen en verwondingen. Dit volstaat niet. Een strafonderzoek is lopende en het is onzeker of verzoeker zal worden vervolgd, laat staan veroordeeld. Er ligt geen definitieve strafrechtelijke veroordeling voor die de conclusie kan dragen dat verzoeker een actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt.

13.-

Door de vermeende feiten zonder verdere individuele analyse te gebruiken als grondslag voor een verwijderingsmaatregel zonder termijn voor vrijwillig vertrek, miskent verwerende partij het vermoeden van onschuld. De bestreden beslissing lijkt de verdenking reeds te behandelen alsof zij bewezen is. Een administratieve overheid mag bij de beoordeling van openbare orde rekening houden met concrete elementen, maar zij moet dit doen op een zorgvuldige, proportionele en individuele wijze. Dat gebeurde hier niet.

14.-

De beslissing bevat geen enkele afweging van de ernst van de verdenking, de rol van verzoeker, het stadium van het onderzoek, eventuele betwistingen, het ontbreken van een definitieve veroordeling, zijn blanco of niet-aangetoonde strafrechtelijke antecedenten, zijn jonge leeftijd en zijn sociale verankering. De motivering is daardoor stereotiep en onvoldoende draagkrachtig.

15.-

Ook de weigering van een termijn voor vrijwillig vertrek is niet afdoende gemotiveerd. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet creëert geen automatisme. Zelfs wanneer een van de wettelijke hypothesen wordt ingeroepen, moet verwerende partij concreet motiveren waarom in het individuele geval geen enkele termijn kan worden toegekend. De beslissing beperkt zich tot algemene bewoordingen over risico op onderduiken en openbare orde.

16.-

Het beweerde risico op onderduiken is evenmin concreet aangetoond. Verwerende partij stelt dat verzoeker zich niet bij de gemeente zou hebben aangemeld en geen bewijs zou leveren dat hij op hotel logeert. Deze elementen volstaan niet om, zonder verder onderzoek naar zijn reële verblijfssituatie, contacten, leeftijd, schoolse intenties en persoonlijke context, te besluiten dat hij zich aan de autoriteiten zou onttrekken.

17.-

De beslissing miskent artikel 8 EVRM. Verzoeker heeft als jonge meerderjarige een privéleven in België opgebouwd. Dat privéleven omvat zijn sociale banden, zijn schoolse toekomst, zijn persoonlijke ontwikkeling en de continuïteit van zijn leven sinds zijn komst als minderjarige. Verwerende partij reduceert artikel 8 EVRM ten onrechte tot de vraag of verzoeker minderjarige kinderen of een klassiek gezinsleven in België heeft.

18.-

Een dergelijke benadering is juridisch te eng. Ook het privéleven van een jonge meerderjarige verdient bescherming, zeker wanneer hij als minderjarige naar België kwam. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een fair balance werd gezocht tussen het nagestreefde doel en de bijzonder zware gevolgen van verwijdering voor verzoeker.

19.-

Bovendien heeft verwerende partij onvoldoende onderzocht welke concrete risico's en gevolgen een terugkeer naar Colombia voor verzoeker zou hebben. Verzoeker heeft verklaard te vrezen voor zijn veiligheid in Colombia. De beslissing antwoordt daarop met algemene standaardformules, zonder een daadwerkelijk individueel onderzoek te verrichten.

20.-

De bestreden beslissing laat de Raad niet toe na te gaan of de overheid werkelijk rekening heeft gehouden met alle relevante omstandigheden. Zij bevat geen ernstige proportionaliteitstoets, geen individuele beoordeling van de openbare orde, geen onderzoek naar de impact van de verwijdering op verzoekers privéleven en geen zorgvuldige bespreking van zijn komst als minderjarige naar België.
21.-
Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de formele en materiële motiveringsplicht, artikel 74/13 en artikel 74/14 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het vermoeden van onschuld. Het middel is ernstig.
III. BESLUIT
Er is voldaan aan de voorwaarden voor de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoeker is vastgehouden met het oog op verwijdering, zodat het uiterst dringend karakter vaststaat. Het middel is ernstig, nu de bestreden beslissing geen zorgvuldig en individueel onderzoek bevat, in het bijzonder wat betreft verzoekers komst als minderjarige naar België, zijn jeugdige leeftijd, zijn privéleven en het ontbreken van een definitieve strafrechtelijke veroordeling. De uitvoering van de beslissing zou bovendien een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel veroorzaken."

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De Raad stelt zich dan ook de vraag naar het belang van verzoekende partij om dit element op te werpen.

3.3 Daar waar verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in werkelijkheid de materiële motiveringsplicht aan.

Deze materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en bijgevolg ook van het evenredigheidsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de

beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7 De bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), is geschraagd op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(…)
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;".

Verzoekende partij wordt in de eerste plaats bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum. Verzoekende partij betwist deze vaststelling en het daaruit volgende motief ook helemaal niet. Blijkens de gegevens die vervat liggen in het administratief dossier lijkt dit ook onmogelijk.

Nu één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen, acht de Raad het niet langer nodig nog in te gaan op de kritiek die verzoekende partij naar voor brengt op het motief dat haar eveneens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name omdat zij door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel, waardoor een voldoende belang bij deze kritiek niet voorhanden is.

3.8 Verzoekende partij wordt in dezelfde beslissing evenmin een termijn gegeven voor vrijwillig vertrek met toepassing van minstens artikel 74/14, § 3, 1°en 3° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
[…]
§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.
[…]
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
[…]
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;
[…]
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Verzoekende partij wordt, onder meer, geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven, omdat er een risico bestaat op onderduiken. Zij zou immers niet meewerken met de overheden door zich niet aan te melden bij de gemeente of niet te bewijzen dat zij op hotel verblijft. Er kan inderdaad enkel vastgesteld worden dat verzoekende partij al geruime tijd in België verblijft en niet over een geldig verblijfsrecht beschikt wat ook door de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Dit heeft haar er niet toe aangezet zich desgevallend aan te melden conform de ter zake geldende wettelijke bepalingen. De kritiek van verzoekende partij is op dit vlak niet nuttig nu zij niet de geldige vaststellingen van verwerende partij tegenspreekt. Verwerende partij kon dan ook terecht besluiten tot het niet-toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek.

3.9 Nu de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan reeds afdoende wordt gesteund door het vastgestelde risico op onderduiken, dient te worden vastgesteld dat het tweede motief ter zake dat er in haar hoofde een gevaar voor de openbare orde bestaat een bijkomend en niet determinerend motief is en dat de eventuele gegrondheid van de kritiek tegen dit louter bijkomende motief geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Een onderzoek naar de kritiek van verzoekende partij op de vastgestelde bedreiging voor de openbare orde dringt zich bijgevolg voor dit aspect van de bestreden beslissing niet op, nu de eventuele gegrondheid ervan geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel. Een voldoende belang bij deze kritiek is dus niet voorhanden. In ieder geval is er geen sprake van enig automatisme zoals verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt en is er wel degelijk een motivering voorzien ten aanzien van de persoonlijke situatie van verzoekende partij en wordt er aangegeven waarom er precies besloten wordt tot de voorliggende bestreden beslissing.

3.10 Ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissing (*in casu* het bevel) een verwijderingsmaatregel is en geen strafrechtelijke maatregel die ertoe strekt gedrag te bestraffen. Het is een administratieve maatregel op verblijfsvlak die door een administratieve overheid wordt opgelegd. Op basis van de ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van de betrokkene is het verwerende partij toegelaten, op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen zelfs met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. De kritiek die verzoekende partij uit ten aanzien van haar gevaar voor de openbare orde is dan ook niet pertinent.

Nog volledig ten overvloede merkt de Raad op dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten zelfs wanneer die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

3.11 Eveneens ten overvloede herinnert de Raad eraan dat beslissingen betreffende de toegang, het verblijf en de verwijdering van het grondgebied onder meer ook niet onder het toepassingsgebied vallen van artikel 6 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te besluiten dat de rechten van verdediging zouden aangetast worden door de bestreden beslissing. Evenmin verhindert het vermoeden van onschuld of de rechten van verdediging een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet.

Het recht van verdediging geeft bovendien niet zonder meer om zelf te beslissen hoe betrokkene zijn of haar verdediging moet worden geregeld.

3.12 Verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing de bescherming uit artikel 8 van het EVRM zou schaden.

In het bijzonder verwijst verzoekende partij daarvoor naar haar privéleven dat zou opgebouwd zijn door onder meer school te lopen in België.

Het begrip ‘privéleven’ wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. Verzoekende partij dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat haar beweerde privéleven daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. In het kader van de huidige procedure brengt verzoekende partij geen stukken voor die dit bewijzen. Met haar vaag betoog toont verzoekende partij niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

3.13 Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM en dan meer in het bijzonder artikel 8 van dit EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). Dit geldt des te meer wanneer er sprake is van problemen die ook verbonden zijn aan het vrijwaren van de openbare orde.

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de

wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven, dan wel privéleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting. Bovendien blijkt uit het laatste gehoor van verzoekende partij dat zij enkel opmerkte in België school te willen lopen waarvoor zij uiteraard niet over het mogelijke verblijfsrecht beschikt en verder enkel aangeeft dat haar moeder nog in België is. Over haar privéleven rept zij met geen woord en voor wat haar moeder betreft, kan de Raad enkel vaststellen dat ook zij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.14 Voor wat het aangevoerde artikel 3 van het EVRM betreft, beperkt verzoekende partij zich tot een loutere vermelding van deze bepaling zonder deze concreet toe te passen op haar persoonlijke situatie.

Artikel 2.18 van de RvV-wet bepaalt dat:

"Een ontvankelijk middel bestaat uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending aangevoerd wordt en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn."

Bij gebrek aan concrete toelichting van de wijze waarop deze wetsbepalingen zijn overtreden, dient de Raad vast te stellen dat dit onderdeel van het middel niet-ontvankelijk is.

3.15 Verzoekende partij verwijst in dezelfde zin nog naar de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan echter enkel vaststellen dat de bestreden beslissing stuk voor stuk ingaat op de elementen die blijkens dit artikel afgetoetst dienen te worden door verwerende partij. Uit haar betoog blijkt ook nergens dat er andere elementen zijn waar geen rekening mee gehouden zou worden of dat een ander besluit zich zou opdringen. De bestreden beslissing vermeldt ook uitdrukkelijk dat met de bepalingen van dit artikel rekening gehouden werd.

3.16 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen ligt niet voor.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op dertien september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
E. COCHEZ	A. DE WILDE